

ἐξ ἀνάγκης φθείρεται τὸ δένδρον, ὥστε ἐκλέγονται πρὸς τοῦτο οἱ ἀκαρποὶ φοῖνικες. Τῶν τοιούτων ἀποκόπτεται τὸ στέμμα, ἐπομένως σκάπτεται κοίλωμά τι ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ στελέχους· ὁ χυμὸς δὲ ἀναβαίνων στραγγίλει εἰς τὸ κοίλωμα τοῦτο πρὸς δύο περὶπου ὁκάδας τὴν ἡμέραν εἰς διάστημα δεκατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἔπειτα βαθμηδὸν ἐλαττοῦται, καὶ μετὰ ἐξ ἑβδομάδας ἢ δύο μῆνας παύει ὅλως διόλου, καὶ τὸ δένδρον, ξηρανθὲν ἤδη παντάπασι κατὰ συνέπειαν τοῦ γενομένου, κόπτεται διὰ τὸ πῦρ ἢ δι' ἄλλας χρείας. Τὸ λεγόμενον λάχανον τοῦ φοίνικος εἶναι κωνικὸν σύμπλεγμα εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐκ φύλλων στέμματος, καὶ συνίσταται ἀπὸ τὰ μέλλοντα φύλλα εἰς τὴν μὴ ἀνεπτυγμένην αὐτῶν κατάστασιν. Τὸ ἔσθωθεν μέρος τοῦ λαχάνου τούτου ὁμοιάζει κατὰ τὴν γεῦσιν μὲ νωπὸν κάστανον· ἀλλ' ὡς ὁ ὀπὸς τοῦ φοίνικος, ἀποκτᾶται μόνον διὰ τῆς φθορᾶς τοῦ δένδρου, ὅθεν καὶ δὲν λαμβάνεται εἰμὴ ἐκ τῶν ὅσα κόπτονται χάριν τοῦ ὀποῦ ἢ χυμοῦ.

Τὰ ἰνώδη μέρη τοῦ φοίνικος κατασκευάζονται εἰς σχοινία, κάνιστρα, ψάθας, καὶ ἄλλα διάφορα οἰκιακά σκεύη· ὡσαύτως καὶ οἱ μίσχοι, ἀφ' ὧν ἐξαρτῶνται οἱ φοινικοβάλανοι. Τὰ σχοινία τῶν εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν ναυτιλλομένων πλοίων γίνονται σχεδὸν ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ἐνδότερον ἰνώδη φλοιὸν τοῦ φοίνικος. Τὸ στέλεχος χρησιμεύει ἄριστα διὰ πασσάλους, κιγκλίδας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα χονδροειδῆ· ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ σανίδας, καθότι ἰνώδες ὄν εὐκόλως σχίζεται. Καὶ αὐτὰ τὰ φοινικοφύλλα χρησιμεύουσι παραπολύ· μακρότατα καὶ στενὰ, ὡς καὶ ἀδρότατα, κατασκευάζονται εἰς παχέα σχοινία, καλάθια, σάκκους, ῥιπίδια, σάρωθρα, κάνιστρα, καὶ ψάθας. Ὁ μίσχος τοῦ φύλλου, ὅστις συνιστᾷ μακρὰν καὶ δυνατὴν ὀξυνομένην ῥάβδον ἢ βακτηρίαν, χρησιμεύει ὄχι ὀλιγώτερον. Ἐν Βαγδατίῳ κατασκευάζουν ἐξ αὐτοῦ παντὸς εἶδους οἰκιακά ἐπιπλα, κραββάτους, κλωβία, τραπέζας, καὶ καθέκλας. Αἱ κυκλοειδεῖς λέμβοι τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου γίνονται ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν μίσχον τοῦ φύλλου καὶ ἀπὸ τὰ φυλλίδια τοῦ φοίνικος, συμπλεκόμενα καὶ ἀκολουθῶς ἀλειφόμενα μὲ ἄσφαλτον.—Γνωστὸν εἶναι πρὸς τοῦτο, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Χριστιανοὶ μεταχειρίζονται τοὺς κλάδους τῶν φοινίκων ἢ τὰ βάθια εἰς θρησκευτικὰς τινὰς τελετάς· οἱ Εὐρωπαῖοι λαμβάνουν αὐτὰ ἐκ τινων φοινικῶνων ἐγγὺς τῶν παραλίων τοῦ Κόλπου τῆς Γενούας.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ φοίνικος εἶναι πλείστου λόγου ἀξία εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ μέρη τῆς Ἀσίας. Εἰς τὴν νοτιωτέραν Βαβυλῶν, εἰς μέγα μέρος τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὰς αὐχμηροτέρας περιοχὰς τῆς Συρίας, καὶ εἰς τὴν

Ἀραβίαν, εἶναι σχεδὸν τὸ μόνον τῆς καλλιέργειας ὑποκείμενον. Εἰς τὰς κοιλάδας τῆς Χεδιάζ εὐρίσκονται ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν εἶδη φοινίκων, ἐξ ὧν ἕκαστον ἰδιάζει εἰς τινὰ περιοχὴν, καὶ ἔχει τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἀρετάς. Οἱ φοῖνικες μεταβαίνουν ἀπ' ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον εἰς τὴν σειρὰν τοῦ ἐμπορίου, καὶ ἡ τιμὴ ἢ πληρονομένη εἰς τὸν πατέρα νυμφευμένης κόρης συνίσταται πολλάκις ἀπὸ φοινίκας.

Ἡ προτεταγμένη εἰκονογραφία παριστάνει ἄγριον φοῖνικα, εὐρεθέντα ὑπὸ τῶν Κυρίων Leon καὶ Laborde εἰς τὸ Σίναιον ὄρος. Οὗτος φαίνεται ἄμοιρος τῆς κομφότητος, ἥτις συνήθως ἀποδίδεται εἰς τοὺς φοῖνικας, καὶ ἥτις κοινῶς νομίζεται ἴδιον αὐτῶν χαρακτηριστικόν, καίτοι ἀποτέλεσμα τέχνης, — τῆς τέχνης τοῦ ἀποκόπτειν κατ' ἔτος τοὺς χαμηλοτέρους κλάδους, ἢ μᾶλλον τὰ φύλλα, ὅσον τὸ δένδρον ἀναβλαστάνει. Τούτου μὴ γινομένου, σχηματίζεται περίφραγμα τι ἀπὸ τοὺς φθίνοντας κλάδους, καὶ τὸ δένδρον ἔτι ἀνυψοῦται ἀπὸ τὸ μέσον τῶν ἰδίων αὐτοῦ λειψάνων. Παραμελούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀγρίου Ἀραβος, ὅστις θεωρεῖ πᾶσαν καλλιέργειαν ὡς κατωτέραν τῆς ἑαυτοῦ ἀξιοπρεπειᾶς, οἱ φοῖνικες συγκροτοῦσι κάποτε ἀδιαχώρητα δάση· ἀλλὰ συνεχέστερον μεμωμένος ὁ φοῖνιξ πλησίον πηγῆς τινὸς, ὡς εἰς τὴν εἰκονογραφίαν, ἵσταται φάρος εὐφρόσυνος εἰς τὸν ὁδοιπόρον, ὑποσχόμενος καὶ ὕδωρ πρὸς σθέσιν τῆς δίψης του, καὶ τερπνὴν σκιάν πρὸς τὴν ποθυομένην ἀνάπαυσιν.

ΧΑΛΚΑΝΘΙΝΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ*.

Εἰς τὰ περί τὸν παντὸς ἡφαιστίου εὐρίσκεται θεῖον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον· ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν νῆσον Ἰαῦαν, πλησίον τῆς πρωτεύουσος Βαταΐας, γνωρίζομεν ὅτι εὐρίσκεται θεϊκὸν ὄξυ ἐν φυσικῇ καταστάσει. Λίμνη θεϊκοῦ ὀξέος κατέχει τὸν κρατῆρα ἑσβεσμένου τινὸς ἡφαιστίου· ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν δὲ ταύτην ῥέει μικρὸς τις ῥυάξ κατὰ τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους, ὅστις καθ' ὅλην μὲν τὴν ξηρὰν ὄραν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς διψασμένης γῆς· ἀλλ' ἀφοῦ ἀρχίσωσιν αἱ βροχαί, συμβάλλει μετ' ἄλλου τινὸς ποταμοῦ, καὶ προσδεύων ὄχι μόνον φθείρει τοὺς ἰχθύς, ἀλλὰ καὶ μαραίνει πᾶν ὅ,τι χλωρὸν ἤθελεν ἀπαντήσῃ.

*Οχι μόνον δὲν πρέπει νὰ γίνεσιν συνένοχος κακῶν πράξεων, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς υπερασπίξῃ· διότι οἱ περισσότεροι σὲ νομίζουν ἱκανὸν νὰ πράξῃς τὸ ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν βοηθεῖς ἢ δικαιῖνεις.

Ἡ ὑπόκρισις εἶναι σέβας τῆς κακίας πρὸς τὴν ἀρετὴν, εἶπαν τινές· ἀλλὰ καλύπτει τις τὴν κακίαν μὲ τὸν βδελυρὸν μανθῶνα τῆς ὑποκρίσεως, δὲν τιμᾷ οὐδόλως τὴν ἀρετὴν. Ὁ ὑποκριτὴς προσθέτει εἰς τὰ ἄλλα ἐλαττώματά του τὴν ἀπάτην καὶ τὴν ἀνανδρίαν. Ἀπελπισία ἀπὸ τοιούτων ἀνθρώπων.

* Χαλκάνθη λέγεται τὸ Ἰταλιστὶ βιτριόλον, καὶ Τουρκιστὶ καρμπογιά· θεϊκὸν ὄξυ εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον βιτριόλον.